

Alexandra Nechita

„Nimic din ce e bun și merită împlinit nu vine ușor”

Secolul trecut ne-a oferit un mare dar: artista Alexandra Nechita! Alexandra s-a născut la Vaslui, România, și locuiește în Statele Unite ale Americii. Vorbește o română impecabilă, deși a părăsit țara la vârsta de un an.

A impresionat o întreagă lume încă din copilărie: a început să deseneze când era mică, la 8 ani avea expoziții internaționale;

prima expoziție a fost în Los Angeles. Cu un talent extraordinar, Alexandra modernizează în stilul ei unic prin culori pastelate, o densitate de imagini plutind pe spațiul masiv pictural.

Pictura ei emană emoții intense, sensibilitate estetică, contraste de tonuri și culori jucăușe, stilul său predominând în subiecte cu tehnici neconvenționale,

artista exersează cu o abilitate sublimă o compoziție unică și incredibilă.

Alexandra a absolvit Facultatea de Arte la UCLA în 2008. Opera ei a fost expusă de către foarte multe țări în sute de expoziții. Ea susține numeroase cauze umanitare care promovează și ajută copiii și femeile; se dedică eforturilor împotriva violenței pentru a aduce pace în întreaga lume!

Dragă Alexandra, ești o celebritate care nu are nevoie de prezentare, arta te poartă într-un infinit prestigios de renume mondial. Ești iubită pentru picturile, schițele și sculpturile tale, dar și pentru frumusețea interioară și exterioară, precum și pentru bunătatea pe care o arăți. Ai început să pictezi la vârsta de 2 ani, întâi în cărți de colorat și apoi pe pereți (după cum ai povestit într-un interviu precedent), ai fost supranumită Micuța Picasso - arta de geniu și de excepție te-a adus la o comparație extraordinară cu celebrul pictor, iar munca ta a întrecut tiparele obișnuitului și a ajuns la punctul plus. Care e prima ta amintire din copilărie legată artă?

Pur și simplu desenând acasă. Amintirea cea mai simplă este și cea mai profundă pentru mine; acasă rămâne centrul universului meu. De mică, probabil la vârsta lui Tevvy, fetița mea, de 5 anișori. Când eram la grădiniță, îmi amintesc cât de mult îmi plăcea să colorez în cărți de colorat, să desenez creaturi din imaginația mea. Cam astea ar fi momentele alea autentice și sincere. Dacă ne gândim, să zic la primele amintiri de când povestea a devenit senzațională, prin călătorii, și expoziții, asta este altă etapă. Aveam vreo 9 ani, 10 ani când am semnat primul meu contract, am început cu un turneu în toată Europa. E greu să uiți... Am amintiri autentice și clare cu tot ce a însemnat a desena; faptul că eram pasionată și îmi plăcea atât de mult să petrec timpul lucrând și creând, asta îmi amintesc precis.

Ești de o modestie aparte, dar aș vrea să ne spui cum ai întâmpinat experiențele expozițiilor de mic copil, precum faptul că ai o faimă uimitoare, tablourile tale fiind colecționate de nume americane celebre (Oprah Winfrey, Alex Baldwin, Fundatiile Billie Jean King, Andre Agassi, Frank Sinatra, Grammy Award, ca să numim doar câteva realizări).

Copil fiind, nu cred că am înțeles și am putut să disting tot ce a însemnat atenția pe care o primeam, pentru mine pur și simplu a fost „a pat on the back”, un mod de a primi aplauze, acolade, eu copil fiind, eram bucuroasă că erau bine primite lucrările în cazurile în care erau bine primite, și nici când nu erau bine primite, faptul că oamenii aștia și-au luat din timpul lor, din viața lor, zi de zi ca să își dea o părere, un sfat indiferent de era pozitiv sau negativ, asta mai puțin m-a interesat, că era pur și simplu ideea în sine: cineva a ales să vină la un vernisaj la mine decât să stea acasă sau să se ducă în altă parte.

M-a fascinat todeauna tot ce a însemnat timpul pus deoparte din partea celor care au venit să vadă despre mine, să învețe despre mine. Copil fiind, nu știu dacă am putut procesa toată nebunia aia de atunci. Am privit prin ochii de copil, au fost niște oportunități extraordinare, plecam de la școală, mă duceam în Europa pentru 2-3 luni, apoi îmi făceam presa aici. Aveam expoziții, mă duceam cu mama și cu tatăl meu peste tot în lume, după o anumită vârstă călătoream cu bunica mea. Pentru mine toate acestea s-au adunat într-o mare bucurie și a fost extraordinar. Au fost sacrificii, sigur că au fost și momente grele, nimic din ce e bun și merită împlinit nu vine ușor, nu vine fără sacrificii, asta e clar, cu toate acestea pentru mine a fost pur și simplu povestea mea, și m-am simțit întotdeauna atât de binecuvântată și norocoasă să pot avea experiențele astea.

Revenind la copilăria ta, îmi imaginez că a fost foarte greu să mergi la școală și în același timp să pictezi capodopere absolute, pe care le-ai expus în diverse expoziții. Ne povestești cum ai reușit să împarți viața ta personală, cu școala, arta și expozițiile? Ai o amintire specială din copilărie pe care vrei să o împărtășești?

Când eram copil nu a ținut de mine absolut deloc, eu nu puteam să conduc un *ship*, care era atât de mare, singură și să

mențin un echilibru singură și datorită părinților mei am putut menține un echilibru și o balanță cu un aspect „normal” în viața mea cu toate că tot ceea ce făceam în afară de școală nu era normal pentru un copil de vârsta mea; deci asta este absolut din cauză că mama a pus foarte multă greutate și importanță să mă ajute să mențin o conexiune cu copiii de vârsta mea, cu activități de copii. Când am ajuns la vârsta adolescenței, și a trebuit să ies și eu la un film cu un băiat, sau să merg la dans, sau să mă duc la un meci de fotbal, asta a fost din cauză că părinții mei au recunoscut imediat riscul pe care și l-au asumat în a mă susține să merg în direcția asta, riscul fiind că puteam să o iau razna complet, să pierd orice firimitură de umilință și modestie și apreciere și gratitudine pentru situația asta unică, iar ei s-au focusat să mă ajute cu toate că am avut responsabilități extraordinar de mică, nu am simțit niciodată o obligație ori greutate. Pentru mine balanța și echilibrul le-au creat părinții mei în totalitate, un *narrative* care a lucrat cu tot ce era haos la timpul ala.

Ai făcut facultatea la cel mai bun program de arte la UCLA, cea mai respectată și apreciată universitate din Statele Unite. Felicitări!! Profesorii de la UCLA sunt artiști și critici de artă celebri, cu opere pe care le vedem expuse în marile muzee ale lumii. Cine te-a inspirat și cum? Cum se numesc profesorii care și-au lăsat o impresie în dezvoltarea artei tale? Simți că ai trecut la o schimbare în arta ta după experiențele profesionale de la UCLA?

Astea sunt 10 întrebări! (râdem). Pentru mine nu a fost o alegere, a fost o datorie să merg la universitatea UCLA. Multă lume a avut reacții foarte curioase din cauză că în adevăr eu aveam o carieră, aveam un trai, bănuți am făcut de mică și lumea din afară se aștepta că voi sări etapa asta din viață pentru că oricum eu făceam deja lucrurile care trebuie făcute după facultate și se întrebau de ce îmi irosesc timpul, școala e creată pe principii diferite. De obicei la școală, profesorii de artă – este urât spus – dar nu am cum să zic într-un mod finuț, sunt artiști care nu au avut succes aparte, nu au putut să-și creeze o identitate în industria artelor, într-un fel au renunțat la drumul asta care este foarte, foarte lung și de multe ori aproape imposibil pentru artiști și au devenit profesori de arte, cam asta este. Pentru mine tot ce a fost fascinant este că în toată catedra de la UCLA erau artiștii pe care eu întotdeauna i-am admirat și le vedeam lucrările în muzee dinainte de aș fi visat eu să ajung la UCLA. Mi s-a părut că este un mod de a învăța diferit, atmosfera e diferită. Chiar dacă acești profesori nu au putut să-și urmeze visele adevărate, am apreciat și echilibrul ăsta pe care l-au avut ei ca artiști în viața lor foarte activă, productivă, dar și foarte dedicați și angajați la viața de profesor și tot ce înseamnă să predai experiența artelor.

Profesorul meu de pictură a fost Dan Sachs, pe care l-am iubit. Dumnezeu să-l ierte, foarte, foarte mult am ținut la el; Billy Wilder a fost un profesor de sculptura care a fost foarte interesant, am avut parte și de Barbara Kruger, am avut parte de Lari Pittman pe care l-am iubit întotdeauna ca artist. Pentru mine a fost o experiență foarte modelată de situația mea și pentru faptul că eu călătoream, lucram, tot ceea ce faceam eu (cu toate că noi vorbim de ce s-a întâmplat acum 10 ani când nu era nebunia asta cu social media, nu puteai să scoți telefonul și să afli ce se întâmplă), nu puteam să ascund ce făceam, cu toate că uneori îmi doream să ascund ca să am o experiență cât de neutră și fără de judecată din partea colegiilor mei și a profesorilor mei. E greu să faci parte dintr-o comunitate de tineri artiști, mulți din ei au ales o cale în care părinții

lor și familia lor nu i-au susținut și pur și simplu am povești cu studenții de atunci pe care părinții i-au dezmoștenit complet pentru că au ales calea artei, nu au primit nici o susținere, nici un sprijin și săracii trebuiau să decidă între a cumpăra materiale de lucru sau o masă mai ok decât două felii de pâine și niște salam. De multe ori am avut un sentiment de vinovație. Dar cu cât a trecut timpul a trebuit să-mi reamintesc că tot ce am creat eu, tot ce am făcut, cu toate că am avut parte de oameni foarte amabili, de noroc, *timing*-ul a fost ce a fost, a fost pe meritul meu, a fost pe munca mea, pe sacrificiile mele și ale familiei mele; nu am nici un motiv să am sentimentul asta, dar fiind într-un mediu foarte competitiv, și un program atât de mic (în anul meu au fost 24 de studenți, nici nu știu dacă erau 24) mi-a creat o claritate, m-a ajutat să înțeleg un picuț așteptările sociale ale artistului. Nu sunt de acord cu multe din ceea ce a fost propus: foarte multe discuții despre polemica între comercialism și ce înseamnă să fii un artist adevărat, din multe puncte de vedere se perpetua stigmatul: „dacă nu ești întunecat la față și la suflet și nu suferi, nu ești dependent de droguri, nu știi ce sunt suferința și durerea, nu poți să crezi” – lucruri pe care le-am ascultat, pentru că era datoria mea să le ascult; dar datoria mea cea mai mare este cea pe care o am pentru mine însămi, pentru binele meu de sine, și părerea mea ce înseamnă arta pentru mine. Pe de altă parte m-a ajutat să vorbesc despre lucrările mele dintr-un punct de vedere formal, foarte strategic, am învățat mult despre teoria artei, un subiect care mă interesează foarte tare, dar mă și frustrază, adică este stilul ăsta care ar trebui să mențină niște stiluri care mi se pare că ar trebui deja dărmate, dar cel mai mult mi-a dat

feelingul ăsta să mă simt aparte. Cu toate că au fost niste lucruri care au creat o distincție foarte clară, m-am simțit parte din comunitatea artistilor. Persoane de vârsta mea, cu același foc în ele, cu aceeași pasiune, unii dintre ei talentați ca mine, deci asta nu e de argumentat; dar un lucru este că toți am fost la fel de pasionați de impulsul ăsta și de nevoia asta pe care o aveam din adânc, de a ne exprima; unii prin fotografie, alții prin sculptură, pictură, gravură, design, dar ideea asta de „mutual obsession” pentru mine a fost ceva nou și a fost ceva atât de bine primit, pentru ca am dus dorul persoanelor de vârsta mea cu care am simțit că mă pot conecta. Până la vârsta de 18 ani când am intrat la facultate, am petrecut timpul cu persoane mult mai în vârstă ca mine și marea majoritate au fost bărbați, adică artiști, critici. Deci mi-a prins bine în sensul ăsta că m-a făcut să mă simt ca nu sunt „so alone” în obsesia asta de a crea arta, de a face o urmă pe o foaie de hârtie; ăsta cred că a fost cel mai mare beneficiu. Ce nu am învățat și ceea ce e cea mai mare tâmpenie care există în programele de artă, care încet, încet, din cauză că nu au încotro, trebuie să se rescrie, este ce înseamnă o educație artistică, din cauză că acum artiștii folosesc platformele lor proprii, social media, să creeze portofoliile prin care să-și vândă lucrările. Un lucru pe care l-am simțit când am fost la școală a fost că nu ne-au învățat – pentru mine a fost diferit că eram în altă poziție – dar să spunem pentru colegii mei și dacă aș fi fost fără antecedente. Okay, ai făcut 4 ani de universitate, la cel mai bun program de arte, cea mai bună universitate, cei mai buni și faimoși profesori de artă. Oh, my Gosh, munca este uimitoare, chiar adăpostește spiritul de artă, okay, bye, iată diploma, have fun! Asta e? Ce pot să fac? Nu există nici o structură care să te îndrume în așa fel ca tu să știi cum se face un portofoliu, ce înseamnă să pun un portofoliu pentru o galerie; ce înseamnă o împărțire corectă pentru

un artist și un dealer, cum pun prețuri pe munca mea, cum îmi promovez munca, cum aleg oamenii care să-mi promoveze munca, ce caut la o persoană care să mă reprezinte? Faptul că artistul dintotdeauna este cel mai vulnerabil în spațiul de business; okay noi stăm aicea ca o pisicuța și pictăm, și tu faci ce vrei. Dar tu îmi spui mie că nu e despre comercialism, și totuși iei 70% din profitul meu – ăsta e un dans pe care eu l-am învățat de mică și îl cunosc mai bine decât îmi cunosc eu fața mea. Dar pentru persoane care se duc într-un spațiu care e deja atât de plin de prejudecăți și vine cu atâtea obstacole, să nu te învețe să te înarmezi, să te protejezi, să te pregătești să lupti în lumea asta care este atât de complicată, mi se pare cel mai mare păcat. Adică mai important este să fim dedicați meseriei artei în mod absolut, dar dacă vrei într-adevar o carieră și dacă vrei o prezență în lumea aia, nu poți fără să ai puțină direcție și direcția nu-ți vine așa dintr-un vis după o noapte de somn bun. Nu! Ai nevoie de oameni care au experiență – există cursuri de Music Management, tot felul de industrii diferite și partea lor managerială – asta este un lucru care lipsește cu desăvârșire. Majoritatea persoanelor cu care am fost eu la universitate nu și-au continuat cariera în arte, au ajuns să lucreze la magazine, mai știu eu, poate alții s-au dus undeva *behind the scenes* la un tech company să lucreze un pic de graphic design, eu cred că unul dintre motivele principale pentru care se întâmplă aceste lucruri nu este pentru că nu există spațiu pentru artiști, totul e vizual, mai ales acum, mai mult decât oricând, *first thing you see it's the first thing* și ai nevoie de cineva care are un vizual și o interpretare creativă ca să faci asta – poate vinzi un produs, sau pui un brand, orice ar fi, dacă tu nu ești învățat că poți să ieși din spațiul atelierului, că poți să te conectezi pe alte nivele cu diferite meserii, cu diferite persoane și de fapt ești învățat să te izolezi. „Cu cât mai izolat ești, cu atât mai bun artist ești” mi se pare că-i păcat, dar izolarea coboară dintr-o necesitate artistică. Noi vorbim de persoane care atunci erau copii, acum nu mai sunt copii, dar erau copii talentați, talentați, și mă uitam cu gura căscată, pândeam să văd ce pictează ala, și mi se părea cel mai ca lumea lucru pe planeta asta, iar acum e doar un hobby, lucrează dacă are timp, nu mai are timp, și nu mă refer la o persoană, la un grup cu care am menținut legătura, nu știu dacă pot să zic prieteni și știu despre ei ce fac în viață, ce meserii au și cum li s-a dezvoltat cariera. Eu știu că în inima lor nu a fost ce ce s-a întâmplat cu ei – și mi se pare foarte trist, pentru că nu ai putea să faci ceva mai bun decât dacă faci ceva cu toată inima și cu toată silința, voința și tot ce există în tine. Și de asta eu am avut parte de un noroc extraordinar – părinții mei nu m-au împins spre nimic. Sigur, era viața mea mult mai asigurată dacă eram avocat sau doctor sau nu știu ce, că în fiecare lună ai bănuții tăi, ești respectat, ai reputație, dar pentru ei a fost mult mai important – plecând dintr-o țară care era atât de controlată, emoțional și mental, părinții mei au zis că asta nu e o viață. Viața e când ești mulțumit de tine că ai îndeplinit ce dorești. Și nu înseamnă că au ales calea ușoară și că nu înțeleg faptul că oamenii au cheltuieli și e scump să crești copii, dar cât de important e că orice faci să fie făcut dintr-o inimă plină, *it's hard for things not to be great when they are done with the full heart, this is how I feel*.

Tu ai putea să scrii o carte, ar ajuta artiștii foarte mult.

Cel mai important e să recunoști că arta este cel mai vechi business, arta și sexul; teatru; asta și galeriile astea foarte șmechere care se cred cu epoleți, că nu poți să faci așa, nu poți să fii artist comercial, dar mâine poimâine te duci și faci o vânzare de 6 zerouri, ce e mai comercial decât banii? (rîde) Și când ceri prea mult, și diviziunea vânzărilor – cel mai comercial lucru din lume, trebuie

să-ți dai seama să nu cazi în capcana asta; atâta timp m-am identificat cu cel mai elitist fel de gândire, dacă nu mergi prin ruta asta: nu ai făcut școala asta, nu ai făcut reședința în programul asta, nu ai lucrat cu galeria asta întâi, nu te-ai mișcat apoi la a doua galerie, și nu-ți faci sculpturile în atelierul ăla, le faci în atelierul celălalt, cui îi spui toate astea? Ce este acest absolut? Frumusețea artei e exact opusul acestui mod de gândire, posibilitatea de a gândi în afara la ceea ce a fost, posibilitatea de a te comporta diferit de cum te-ai comportat ieri, posibilitatea de a da un rol esențial frumuseții. De aceea alegi o persoană creativă; altfel stai cu cărțile de statistică și buchisești, și acești statisticieni sunt foarte importanți; dar vorbim de creație, de cei care își revendică puterea care există în ei. Dacă vorbim de o personalitate artistică, aceasta are un dar dincolo de persoana care nu poate – nu e mai bine sau mai rău, dar deja tu ai ceva în plus de cealaltă persoană nu are și ar trebui să te simți foarte bine ca ai acest dar. Și asta ar trebui să te echipeze cu destulă putere. Pentru că dacă nu ne schimbăm și nu ne adaptăm, atunci nu există nici un progres, nu înflorim, nu creștem!

Cum îți descrii stilul tău și cum simți că se dezvoltă cu trecerea anilor?

Neocubismul este o formă reînviată a cubismului, mișcare de artă popularizată de Pablo Picasso și George Braque (în jurul anului 1907), artiști ca Alain Beraud, își numesc stilul pictural Neo-Cubism, definit ca abstractizare ca expresionism abstract și post-modernism – un omagiu adus măștrilor cubismului din secolul XX. Eu nicio dată nu am făcut asocierea asta cu cubismul în lucrările mele; am elemente cubiste, am elemente foarte geometrice am avut o serie

de lucrări care au fost inspirate de artiștii aceștia, mai ales de Braque, eu as spune abstract figure, expressionism, elementul ăsta de figure body de care nu mă pot desprinde, îl folosesc non-stop, mai ales peste tot ce înseamnă figură feminină, așa ca să dăm un nume: *abstract expressionism*. Stilul meu se dezvoltă, se schimbă și sper să se schimbe, dacă nu aș vedea și nu aș simți dezvoltarea asta nu numai interioară, dar și în ceea ce fac și cum lucrez, m-aș gândi ca ar trebui să mă opresc. Celălalt aspect este că am avut atâtea contracte, și lucrez cu galerii – oamenii care vor să facă bani sunt preocupați numai cu ideea de a face bani, cu toate că am avut parte de oameni care m-au înțeles și pe mine și m-au respectat ca artist, am avut parte și de cei care nu au dat doi bani pe partea asta și i-au interesat doar profiturile. Ce a însemnat asta pentru mine? Nu vrem lucrările alea noi, le vrem pe cele vechi și să arate așa, vrem lucrări cu mai mult roșu – și asta e mai mult decât frustrant, e greu să-ți menții spiritul și încrederea, pur și simplu, ți se desumflă așa toată starea aia de a putea face imposibilul când vezi că nu ești susținut în momentele când tu nu ești sigur. Asta e frumusețea de artist, se dezvoltă, evoluează, și eu simt că într-adevăr trebuie să existe un fir care pe parcursul anilor este totdeauna acolo la un artist – dacă te uiți la o lucrare, recunoști acel artist, dar asta nu trebuie să însemne ca lucrările arată la fel întotdeauna. Nu pot să zic că ăsta e scopul meu și intenția cu care lucrez în fiecare zi dar sunt bucuroasă când văd o serie de lucrări noi care sunt complet diferite de ce am făcut înainte, mi se pare cel mai ca lumea aspect.

Ce te inspiră? Ai momente când te trezești noaptea cu o idee care trebuie așezată pe pânză? Un exemplu?

Pe mine mă inspiră viața asta grea și frumoasă pe care o avem. Întotdeauna am considerat lucrările mele efectiv ca un jurnal al sentimentelor și stărilor pe care le trăiesc eu, dar în același timp, îmi înțeleg rolul și mai mare, să pot să am discuții, dialoguri, conversații despre subiecte și mai importante decât viața mea și experiențele mele personale, de asta mă interesează foarte mult arta publică și lucrări puse într-un loc în care nu te aștepți și ideea asta de a putea crea arta dincolo de o galerie, dincolo de un muzeu, dincolo de o instituție, deci pot să pornesc de la cel mai banal lucru, întotdeauna am iubit să pictez tot ce înseamnă iubirea între o mamă și un copil până și înainte de a o avea pe fetita mea, subiectul ăsta ca idee: cum poti să identifici ce înseamnă asta. Cu cât crește (Tevvy) nu știu unde am atâta loc în mine să o iubesc atât de tare și atât de mult și să țin la ea și la tot ce face și totuși să recunosc realitatea că nu este a mea, este a ei. La rândul ei o să facă ceea ce crede că e bine pentru ea, nu-mi aparține mie. Părinții, din prea multă dragoste, își sufocă copiii și este așa un subiect foarte fascinant pentru mine și am pictat despre asta, cum am înțeles-o, fiind copilul mamei mele, când nu eram nici soție și nici mamă, și acum iarăși o folosesc ca subiect dintr-o perspectivă complet diferită. Deci am subiecte de genul ăsta. Am și subiecte legate de activism, de ce înseamnă rolul femeii, și așa mai departe, nu pot spune exact, că eu nu sunt genul de artist a cărei cale e doar într-o direcție. Pentru mine este o experiență atât de autentică, asta e cel mai important pentru mine, tot ceea ce fac este *true to me*, mai puțin mă interesează părerea lumii, simt că așa mă conectez cu lumea, este o relație între artă bună și cel care o privește, când o poveste e spusă, nu este vorba doar de fiabilitate, este o

conexiune care se stabilește. Nu credem toți în aceeași filozofie, dar rezonăm, ăsta să fie firul care ne leagă, atunci *I am doing my job* – pe care vreau să o fac cel puțin.

Multe picturi ale lui Braque după primul razboi mondial evocau tablouri muzicale din antichitate (Canephora, 1922, Le Portugais, The emigrant, 1911). El a colaborat cu Picasso la nașterea cubismului, folosind o metodă meditativă, investigând spațiul și relația dintre obiecte prin abstracționism. Picasso are culori mai puternice decât Braque, mai ales roșul, însă pastelurile tale sunt deosebite, unice și extraordinare! Emoțiile, sentimentele tale sunt cuprinse în fantasticul lucrărilor. Stil unic, stil Alexandra! Spre exemplu, ai o lucrare care se numește „Scrisoare către Ceaiovsky”, dacă îmi amintesc corect, aceasta dezvăluie povestea Lacul lebedelor. De la ce te-ai inspirat? Ce exprimă acea lucrare?

Ascult muzică dintotdeauna, sunt obsedată de muzică, iubesc muzica, nu aș putea să trăiesc fără muzică, de când eram mică aveam obsesia asta cu muzica clasică și îmi plăcea la nebunie să ascult când pictam și mi se părea ca într-un fel puteam să și închid ochii și să creez, notele muzicale să-mi ghideze mâna și tabloul să existe din cauză că muzica există, și eu am iubit întotdeauna toate piesele lui Ceaiovsky, era *un love letter* din partea mea pentru tot ce reprezintă.

Psihologul Mihaly Csikszentmihalyi descrie starea de flux: *state of flow*, o stare de bine în care oamenii, în special artiștii, motivați dinlăuntru, sunt atât de implicați într-o activitate încât nimic altceva nu pare să conteze; o experiență atât de frumoasă, și plăcută încât ei vor continua de dragul și bucuria experienței.

Spune-ne te rog cum se manifestă la tine aceasta stare, când inspirația te împinge să lași totul și să pictezi, sau să sculptezi și trec multe, multe ore și ți se pare ca a trecut doar un minut?

It's like a high, literally like a high! Fetița mea a fost într-o stare nu așa de bună și tot persista de starea asta, și i-am zis Tevvy, e alegerea ta, vei realiza în viață că sunt momente în care ești într-o altă stare (nu puteam să-i zic eu la 5 ani, ca sunt momente de dezechilibru chimic, nu m-am complicat cu asta) am încercat cât am putut de mult să-i spun că numai ea se poate ajuta să treacă de starea asta, eu ca mama sunt lângă ea. Dima, tatăl ei e aici, bunicii la fel, dar în momentele astea, tot înlăuntru trebuie să se ducă unde să găsească o schimbare, și i-am explicat exact asta: când mă simt *funny* (nu sunt mereu într-o stare bună, fericită), locul care mă face să mă simt cel mai bine este când vin la studio și pictez. Și asta nu înseamnă că nu îmi place să petrec timp cu ea, cum am fost la plaja acum de curând; pe mine nu mă înțelege nimeni atât de bine cum mă înțeleg lucrările mele, tot ceea ce înseamnă „my craft”. Nu soțul meu, care este cel mai bun prieten al meu, nu mama mea care este îngerul meu, nu bunica mea care este mama înger, nu... momentele astea de absolut, vulnerabilitate și sinceritate pe care le am când intru în atelier. De multe ori – ca de exemplu astăzi - nu am făcut absolut nimic (poate ca nu am fost mulțumită, că e frig, e stricăta căldura în studioul). Eu sunt obișnuită să produc, să fac lucrări, expoziții, e nevoie să am 10 tablouri, am avut chestia asta foarte nasoaia, pe care mi-am impus-o eu mie că dacă vin la studioul, la atelier, și nu se vede după mine că am făcut ceva și nu pot să spun „uite ce am făcut eu în 8 ore” – mi-am pierdut timpul. Mi-a luat ani de zile să înțeleg ca procesul de creație e cel mai

